

OBTRACIĆ (1) *vb pf*

inf obtracić.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Utracić, przestać mieć [kogo]: Y iął żalowatz [szatan] iż nán [na Chrystusa] żydy pobudził/ bo oyce święté iuż obtracitz mułil. OpecŻyw 150v.

Formacje współrdzenne cf TRACIĆ.

DJ